Standardizarea devine tot mai necesară pe măsură ce raportările de sustenabilitate se maturizează

- **Lipsa standardizării, a reglementărilor și a unui scop comun amenință încrederea în mișcarea de sustenabilitate în creștere**
- **Cinci recomandări pentru a consolida încrederea și utilitatea informațiilor despre sustenabilitate**

Investițiile în raportările de mediu, sociale și de guvernanță corporativă (ESG) și implementarea efectivă a acestora sunt puse sub semnul întrebării din cauza lipsei de standardizare, de reglementare și de scop comun, se arată în The emerging sustainability information ecosystem, ultimul raport publicat de EY și Oxford Analytica. Inflația în creștere și războiul din Ucraina agravează aceste provocări.

Potrivit raportului, acuzațiile tot mai numeroase de *greenwashing*[1] au devenit una dintre provocările majore pentru credibilitatea și succesul ESG. Abordarea acestor provocări și consolidarea încrederii în sistem este responsabilitatea numeroșilor actori care modelează ecosistemul sustenabilității, astfel încât ESG să ajungă să fie văzută de toate părțile co-interesate la egalitate cu ecosistemul general acceptat de raportare financiară.

Raportul susține că nu s-a ajuns la un acord cu privire la ceea ce ar trebui să includă ESG, la modul de aplicare a parametrilor convenițiși la cea mai bună utilizare a datelor disponibile. Pentru a spori încrederea în ESG, *The emerging*

sustainability information ecosystem (Ecosistemul emergent al informațiilor privind sustenabilitatea) punctează cinci domenii de bază care trebuie abordate:

1. creșterea transparenței ratingurilor ESG;
2. o mai bună înțelegere a diverselor utilizări ale informațiilor privind sustenabilitatea;
3. audit independent, alături de standarde și rigurozitate sporită în materie de raportare, cum se face în cazul raportării financiare;
4. elaborarea unor taxonomii general acceptate în materie de finanțare durabilă, pentru a contribui la eliminarea confuziei cu privire la ceea ce este considerat sustenabil și ceea ce nu este;
5. reducerea barierelor de intrare pentru cei din economiile emergente.

Massimo Bettanin, Partener Schimbări Climatice și Sustenabilitate, EY România: „*Raportul oferă câteva recomandări utile care abordează aspecte precum materialitatea, transparența, metodologia de rating, fiabilitatea datelor etc., care pot submina credibilitatea sistemului de informații privind sustenabilitatea. Interesant este faptul că subliniază, de asemenea, necesitatea de a extinde domeniul de aplicare al raportării nefinanciare pentru a furniza informații relevante cu privire la impactul pe care activitățile legate de sustenabilitate, serviciile și produsele organizației îl au sau îl pot avea asupra mediului și societății în general, pe lângă riscurile mai consolidate legate de ESG care afectează întreprinderea*”.

După cum se menționează în raport, aceste două utilizări primare ale informațiilor legate de durabilitate „nu se exclud reciproc, dar sunt adesea confundate”, cele din urmă fiind destinate în primul rând să sprijine părțile interesate financiare în luarea unor decizii de investiții „în cunoștință de cauză”, în timp ce primele sunt mai importante pentru o gamă mai largă de părți interesate, cum ar fi comunitățile

locale, clienții, angajații, autoritățile de reglementare etc.

„Cu toate acestea, un număr tot mai mare de dovezi indică faptul că impactul negativ sau pozitiv semnificativ asupra mediului și societății poate afecta adesea, negativ sau pozitiv, performanța financiară a unei organizații în materie de costuri – de exemplu, creșterea costurilor datorate cheltuielilor de curățare, amenzi, despăgubiri, întârzieri în obținerea unor autorizații, față de costurile reduse rezultate în urma programelor de eficiență energetică și a resurselor, a proceselor de evitare și minimizare a deșeurilor etc. – veniturile – de exemplu, venituri mai mici ca urmare a închiderii activității, a pierderii licenței de funcționare, a boicotării produselor de către clienți, față de venituri mai mari ca urmare a exploatării de noi piețe și/sau a extinderii celor existente sau a influențării preferințelor consumatorilor etc. – și alocarea de capital – de exemplu, riscul activelor blocate, care ar putea să nu mai genereze randamentele așteptate pe termen lung din cauza unor probleme sociale – confirmând legătura dintre aceste două perspective, aparent diferite.

Acest concept a fost preluat atât de standardul «Material Topic» al GRI din 2021, cât și de noua Directivă a UE despre raportarea privind dezvoltarea durabilă a întreprinderilor (CSRD), prin conceptul de «dublă materialitate» și sunt convins că o comunicare mai cuprinzătoare și mai transparentă a impactului organizațiilor, atât pozitiv cât și negativ, va contribui la îmbunătățirea credibilității și a încrederii în sistemul de raportare nefinanciară, atât de către părțile interesate financiare, cât și de cele nefinanciare“, a completat Massimo Bettanin.

Raportul evidențiază necesitatea unei mai bune înțelegeri a ratingurilor ESG, a relevanței – inclusiv a diverselor utilizări ale informațiilor privind sustenabilitatea, precum și a condițiilor necesare pentru a permite auditul. Deși există legături tot mai strânse între ESG și raportarea

financiară, raportul identifică vocile și perspectivele suplimentare care modelează ecosistemul ESG, inclusiv societatea civilă și persoanele angajate. Raportul face apel la o mai mare implicare a acestor grupuri pentru elaborarea unor standarde de raportare și de publicare, a unor taxonomii de finanțare durabilă și a unor ratinguri ESG care să servească investitorilor, inclusiv celor care se concentrează pe riscul financiar și pe impactul social.

[1] Expresia *Greenwashing* se folosește când o organizație cheltuiește mai mult timp și bani cu marketingul informației că este prietenoasă cu mediul, decât pentru minimizarea efectivă a impactului său asupra mediului. Este considerat un truc de marketing înșelător, menit să inducă în eroare consumatorii care preferă să cumpere bunuri și servicii de la mărci cu grijă față de mediu.